

Čo pre vás znamená toto ocenenie?

Mám také rozporuplné pocity. Možno o tom nie je príliš diplomatické rozprávať v súvislosti s touto udalosťou. Vo svojom živote si nepotrpím na ceny. Nevyhľadávam a nerobím intrigy, aby som ich získaval. Keď ma už ocenia moji kolegovia a priatelia, ľudia z jednej branže robiaci to, čo robím aj ja celý život, s človekom to trochu zamáva. Pociťujem vďačnosť. Nie je v tom pýcha ani nafúkanosť. Uvedomujem si, že umenie sa nedá merať, že sa nedá oceňovať objektívne.

Jednoducho, asi som bol prvý na rane (úsmev), a neskôr sa budú oceňovať ďalší a ďalší autori.

Prajem im to a dožičím z celého srdca. Na mojom živote to nič nezmení. Budem robiť aj ďalej to, čo doteraz. Zo všetkých síl, najlepšie ako viem – písať, tvoriť, vymýšľať. Takže ďakujem tomuto festivalu, hoci je pre mňa napríklad oveľa významnejšie to, že som sa tu stretol s mojimi priateľmi, kamarátmi, ktorých som nevidel rok, niektorých 10 rokov. Uistil som sa, že spisovateľ nie je sám. Spisovateľ, umelec sám o sebe nič neznamená. Všetci sme na pleciach tých, ktorí boli pred nami. Napríklad aj Marienka Ďuričková, ktorá dala meno cene, ktorú som získal. Ju som čítal ešte ako decko, neskôr sa stala mojou kamarátkou, kolegyňou. Chvíľu sme spolu kráčali životom. A teraz som to možno ja, ktorý potiahne niť príbehu. Po mne prídu zas ďalší, noví rozprávači, ktorých sme dnes videli alebo počuli, pretože tu boli veľmi bystré deti. Toto je pre mňa dôležité. Človek pociťuje hrdosť, že patrí k tomuto „cechu rozprávačov“.

Ako vnímate festival Zázračný oriešok?

S úctou vnímam tradíciu a kontinuitu tohto podujatia. Na Slovensku sa veľa vecí začne, no málo vecí sa dotiahne alebo má nejaké pokračovanie. Človek musí byť vďačný za všetko, čo má akú - takú tradíciu a trvá to niekoľko rokov. Nie sú za tým ani inštitúcie, ani organizácie, ale konkrétni ľudia, ich osobné nasadenie, ich nadšenie. To si veľmi vážim a pred tým sa naozaj skláňam. Som rád, že títo ľudia uznali za vhodné, aby som sem trochu prispel svojou prítomnosťou a že ma sem pozvali.

Čo hovoríte na víťazné tituly tohto ročníka festivalu? Napríklad na rozprávku Dafnis a Chloé, ktorá je antického pôvodu a deti ju vybrali ako najlepšiu monologickú rozprávku?

Je to zaujímavé, lebo my si možno myslíme, že dnešné deti vnímajú svet klipovito, že všetko musí byť veľmi akčné, dynamické a striedavé. Toto bolo klasická hra, mala klasické tempo, rytmus, ktorý nebol vôbec nijako akčný. Bol to rytmus starého, dobrého, pomalého rozprávačstva. Potešilo ma, že deti, možno aj napriek tomu, že sa im chceme prispôbiť a tvoríme tak, aby bolo všetko prestrihané, s minimom hovoreného slova, svojím výberom povedali, že keď je dobrý a zaujímavý príbeh, zabudnú, že by tam mala byť nejaká akčnosť. Príbeh ich jednoducho strhne. To ma potešilo.